

„Všechno jde, když se chce,“ říká šéfredaktorka a grafička VPZ.

Za vším hledej ženu! Možná, že ne úplně za vším, ale za naším Zpravodajem určitě!

Petra Bittmanová (Oliveriusová), autorka rozhovoru, foto archiv Petry Jirkovské

Znáte to, nějakou dobu s někým spolupracujete, voláte si, posíláte emaily, ale dotyčnou osobu vlastně osobně neznáte. Možná máte nějakou představu, jak vypadá, ale skutečnost může být úplně jiná. V dnešní době si lze daného člověka vygooglit nebo vyfacebookovat, ale často ani to nemusí být realita, a to byl i případ, který vám chci nyní nastínit.

Už téměř rok spolupracuji s novou šéfredaktorkou Velkopopovického Zpravodaje Petrou Jirkovskou z Brtnice, která stojí i za jeho současnou grafickou podobou. Nutno podotknout, že v hodnocení společnosti Kvalikom v soutěži Radniční listy roku 2022 získal náš Zpravodaj 48 bodů z 50 možných a obsadil tak 2. příčku v kraji. Což je skvělý výsledek!

Osobně jsme se s paní Petrou potkaly až minulý měsíc, kdy mě napadlo udělat rozhovor právě s ní. Během této schůzky jsem se přesvědčila o tom, že je to velmi systematická žena, která má smysl pro pořádek. To, jak měla ve své kanceláři srovnané všechny výtisky Zpravodaje, letáčky, brožury, katalogy a vše, co vám již určitě, draží čtenáři, přišlo pod ruce, mě uchvátilo. Je vidět, že ji práce baví a že do ní vkládá maximum, a dokonce i více! Je to velmi povídavá milá optimistická dáma a také velká zahrádniče! Část svého života žila s rodinou v Praze, ale do rodného Středočeského kraje se vrátila a je vidět, že si to tu moc užívá.

Osobnost: **Petra Jirkovská, 46 let**

- > pochází z Luk pod Medníkem, ve Velkých Popovicích žije šestým rokem
- > je vdaná, má syna Honzu (15 let)
- > vystudovala střední odbornou školu polygrafickou, obor reprodukční grafik
- > pracovala v STC a pro různá vydavatelství a studia jako tisková grafička, nyní je OSVČ
- > záliby: zahrádka, volejbal, rodina a pes Nick

► Jaká byla Vaše cesta do Velkých Popovic?

PJ: Svůj život dělím na takové dvacetiletky. První dvacítku jsem strávila na Jílovsku, konkrétně jsem vyrostla v Lukách pod Medníkem, ZŠ jsem odchodila v Jílovém u Prahy a ve zdejší ZUŠ jsem absolvovala i 10 let hry na klasickou kytaru. Zároveň tam započala má letitá sportovní vášně pro volejbal a dodnes se mu i závodně věnuji. Na dalších 20 let se ze mě stal klasický Pražák. Ovšem s blížící se čtyřicítkou jsme s manželem začali počítovat, že nám chybí příroda a líbil by se nám život někde v domku poblíž Prahy. V roce 2016 jsme si vyhlídli pozemek v Popovicích, postavili dům a v roce 2018 jsme se stěhovali. Syn zde akorát nastoupil do 5. třídy ZŠ, kde ho moc pěkně přijali. Vzpomínám si, jak nás – tenkrát ještě zástupkyně – Lucie Fusková mile uvítala. Honzu nechala na zkoušku vždy hodinu v každé ze dvou tříd 5. ročníků a pak mu dala na výběr, kde se mu více líbilo. Zvykl si téměř okamžitě a po Praze se mu ani nezastesklo.

► Věnovala jste se dlouho hře na kytaru, následoval Vás v tom i Váš syn?

PJ: Ano, a to mě moc těší, protože hru na jakýkoli hudební nástroj považuji za krásný základ do života. Hrál už v Praze a do zdejší ZUŠ ho přijal po přestupu pan učitel Jan Bárta. Nesmírně si cením toho, s jakou péčí a láskou v ZUŠ k dětem

přistupují, a zároveň trochu závidím možnosti, které dnešní doba nabízí. Za nás se půjčovaly zpěvníky a písničky jsme ručně opisovali. Vždy se s manželem ohromně těšili na vystoupení školní kapely Mikeshrock, které je členem, a i když už začal chodit na SŠ, stále ZUŠ rád navštěvuje.

► Jak jste si ve Velkých Popovicích zvykli?

PJ: Po ročním zabydlování, a i když bohužel, ale dosti úmorné práci se zahradou jsem se začala rozhlížet po možnostech, jak se seznámit a zapojit do dění v obci. Začala jsem chodit hrát s místní partou volejbal, v té době se hrálo jen ve školní tělocvičně. Jsem moc ráda, že se nám později společně podařilo znovu zprovoznit i venkovní kurt.

„Zaujala jsem pohledem na časopis okem zdejšího „neznalce“, a tak jsem ze sebe sypala nápady.“

► Jak jste se k práci ve Zpravodaji dostala?

PJ: Chtěla jsem nabídnout své znalosti z oboru do služeb obci. Oslovila jsem písemně tehdejší šéfredaktorku Zpravodaje Kateřinu Kapalovou, a s tím se pojí pro mě celkem vtipná historka. Domluvily

jsem se na schůzce v kavárně Andělka. Byla jsem trochu nervózní, neznala poměrů, a dorazila jsem raději dříve, abych se na schůzku posílila něčím sladkým. Obsluhovala mě taková milá paní, a když nastal čas schůzky, ta samá paní za mnou vyrazila zpoza pultu se slovy: „Těší mě, já jsem Kateřina Kapalová, asi tady čekáte na mě.“ Tak to mě opravdu pobavilo. Nicméně, představila jsem svůj koncept a čekala na vyjádření. Myslím, že velkou roli tehdy možná hralo to, že jsem zaujala pohledem na časopis okem zdejšího „neznalce“, a tak jsem ze sebe sypala nápady, co bych potřebovala o okolí znát, co mi v časopise chybí a jak bych grafiku v tehdejší černobílé verzi zkusila zpřehlednit a více zatraktivnit.

► Máte grafiku vystudovanou?

PJ: Ano. Už odmala jsem se projevovala jako tvořivé dítě, a tak střední odborná škola polygrafická byla trefa do černého. Po maturitě jsem první odborné zkušenosti čerpala ve Státní tiskárně cenin, která mě značně profitovala ve smyslu pro detail. Moc ráda na to vzpomínám, protože to byla cenná zkušenost velmi specifické práce. Pak přišla příležitost ve větším vydavatelství, kde jsem začala s časopisy (prvním bylo Bravičko ☺), a časem další kreativa v různých studiích. Po 12 letech praxe a po nástupu na mateřskou se nějak přihodilo, že již 16 let pracuji na volné noze v oboru, který mě velmi baví.

► Jak už dlouho a co ve Zpravodaji děláte?

PJ: Čtvrtým rokem zpracovávám náš Zpravodaj graficky a téměř rok se o něj starám i jako šéfredaktor. S přispěvateli si píšeme, ale bohužel se povětšinou osobně neznáme, stejně jako doted s Vámi. Má práce je mým koníčkem a každý časopis, který pomáhám tvořit, se snažím opečovávat, jak jen to jde. Náš časopis se vyznačuje tím, že se skládá hlavně z článků od našich stálých přispěvatelů, bez nich by to nešlo. Necítím se být šéfredaktorem v pravém slova smyslu, ale definuji se za takového „kreativního koordinátora obsahu“. Má povaha systematického Kozoroha se zápallem pro věc mi pomáhá. Mou hlavní snahou je, aby byl náš Zpravodaj obsahově atraktivní pro všechny věkové kategorie.

► Náš časopis se pyšní dvěma pěknými hodnoceními v soutěži Radniční listy, že?

PJ: To nás všechny, kdo se na práci podíleli a podílejí, nesmírně těší. Osobně si z celého hodnocení nejvíce cením věty, kdy nás okomentovali slovy: „Velmi příkladná praktičnost a patrně jeden z informačně vůbec nejnabitějších radničních zpravodajů“.

„Náš časopis se vyznačuje tím, že se skládá hlavně z článků od našich stálých přispěvatelů, bez nich by to nešlo.“

► Čím jste do Zpravodaje přispěla konkrétně?

PJ: Nebylo mým cílem úplně časopis měnit, protože měl hezký základ a také nejsem zastáncem hned velmi radikálních změn, ale prostor na vylepšení tam byl. Navrhla jsem vznik stálých bočních infobloků, přesnější členění do rubrik a vznikly i rubriky nové. Pro lepší orientaci se začaly používat piktogramy (grafické značky) a došlo i ke změně fontů. Přimluvila jsem se za vznik dvoustrany o přírodě na Velkopopovicku, kde postupně představujeme zdejší faunu a flóru. Začalo se psát o bylinkách a vznikl třeba seriál o myslivecké mluvě. Návštěva ondřejovské hvězdárny, když jsme tam byli s rodinou pozorovat Perseidy, mě inspirovala k nápadu na stálou spolupráci s Pavlem Suchanem, který nyní každé roční období láká k pozorování noční oblohy a zve na různé akce. A v neposlední řadě vznikla ŽÁBA(VA) S ŽOFKOU – tematická křížovka o ceny a poučná HAD(ANKA), která časem z prostorových důvodů ustoupila. Inspirací pro další stálou rubriku byla pozvánka na setkání členů infocenter z okolí Obecně prospěšnou společností Posázaví (www.posazavi.com) a díky tomu přinášíme v rubrice Poznáváme Posázaví tipy na cestování. Zajímavý je i seriál o architektuře, ten také láká čtenáře na výlety po okolí s tím, že navíc už rozpoznají, v jakém slohu či z jakého období je ta či ona památka.

► Čím jste v redakci doplňovali obsah v období Covidu-19, když nebyly skoro žádné akce?

PJ: Doba covidová byla skoupá na materiál od našich přispěvatelů, a tak jsem se odvážila

a napsala svůj první článek, který byl o běžkařských tratích v okolí. Dále pak následoval celkem obsáhlý seriál Zahradníkův rok, a protože mi bylo líto toto téma úplně opustit, tak dodnes pokračujeme rubrikou Zahradnické okénko.

„Mou hlavní snahou je, aby byl náš Zpravodaj obsahově atraktivní pro všechny věkové kategorie.“

► Kdo a kde Zpravodaj tiskne a jak jeho výroba během měsíce probíhá?

PJ: S celobarevnou verzí jsme přešli k tiskárně V&H Print Hlávko, s. r. o. z Nového Města nad Metují. Jsou nejen bezkonkurenční v ceně, ale i v kvalitě tisku a rychlé bezproblémové spolupráci. Největší redakční záprah začíná dnem uzávěrky podkladů a celý proces výroby trvá okolo deseti dnů. První den v měsíci se pak data ukládají na web obce a zároveň Zpravodaj odchází do tisku, který trvá i s dovozem kolem tří dnů. Finálním bodem je distribuce výtisků našimi obecními kameloty během pátku až neděle.

► Mění se tým lidí, kteří Zpravodaj dělají?

PJ: S volbami většinou přicházejí i změny v týmu. Poslední volby nebyly výjimkou, a tak koncem roku 2022 ukončil práci na Zpravodaji nejen autor rozhovorů Richard Kozohorský, ale po mnoha letech i šéfredaktorka a má úžasná kolegyně Kateřina Kapalová. Netajím se tím, že mi to bylo velmi líto a konec naší spolupráce jsem nenesla moc dobře. Za léta praxe moc dobře vím, jak je těžké sehnat schopné kolegy, zvláště do tak malého týmu, na něj je opravdu spolehnoutí a kteří jsou své práci oddaní. Takovou kolegyni Kateřina byla a já jí vděčím za to, že mi důvěřovala a vzala mě do svého týmu.

► Kdo se podílí na tvorbě Zpravodaje nyní?

PJ: Za výrobou Zpravodaje stojí pár mých spolupracovníků, kterým bych tímto chtěla velice poděkovat, ale hlavně naši úžasní přispěvatelé. Zpravodaj bych obsahově rozdělila na pět částí. První a hlavní část tvoří zprávy z obce, která je zároveň vydavatelem. Ráda bych tímto poděkovala za spolupráci místostarostovi Romanu Kotrčovi, kterému zdatně sekunduje samostatná referentka Monika Kučerová, oba se starají o veškeré příspěvky z obce, a také paní starostce Lence Chalupníčkové za mnohdy nelehký úkol úvodního slova. Druhou částí je rubrika rozhovor, za kterou stojíte Vy, Petro. Jste šikovná, samostatná redaktorka, co je schopná vytvořit rozhovor v doslova šibeničním termínu. Třetí část plní všichni ti, co nezapomínají na uzávěrku vždy k 20. v měsíci a přinášejí našim čtenářům informace o veškerém dění v obci a okolí. Čtvrtou částí se zabírám já s Danou Šinknerovou, zde pro vás z různých zdrojů čerpáme redakční zajímavosti. Pátou a nedílnou součástí je inzerce, o kterou se již od roku 2011 vzorně stará Eva Hradilová a vybranou částkou tak přispívá na výrobu Zpravodaje. Poděkování

patří i mé spolehlivé kolegyni s bystrým okem – editrice a korektorce Zdeně Sekretové, která nám hlídá jednotnou formu textu a nástrahy českého jazyka.

► Kolik mívá Zpravodaj stálých přispěvatelů a jak často napíše někdo úplně nový?

PJ: Celkem eviduji okolo 70 stálých či občasných přispěvatelů. Měsíčně to bývá v průměru kolem 50 příspěvků a na 30 různých inzerentů. Když se blíží volby, nebo se v obci děje něco, co se lidem nelíbí, tak si písemně postěžují a poukážou na to, bohužel pochval zase tolik nepřichází. Ale radost někdy mívám. Stává se třeba, že na vycházkách prohodím s někým řeč a zpravidla slyším na Zpravodaj velice kladnou reakci.

► Stává se a případně jak dlouho to trvá, než ve výtisku Zpravodaje objevíte chybu?

PJ: Tomu se říká „tiskový šotek“ a u mě je to také „grafická slepota“. Jak do toho koukáte nepřetržitě, tak prostě téměř vždy něco nakonec uteče. Třebaže ještě v datech toho vychytáme hodně, stejně když otevřu tištěný Zpravodaj, tak téměř vždy během chvíle chybu objevím. Naštěstí většinou nejde o nějakou zásadní věc, ale i tak to pokaždé trochu zamrzí.

► Kromě Zpravodaje děláte graficky pro obec i něco dalšího?

PJ: Díky podpoře tehdejší paní starostky Václavy Zimové mohly dostat po letech novou tvář naučné cedule v parku Daleška a u kostela, vznikly čtyři druhy informačních letáků o Velkopopovicku, plakáty a pozvánky na různé akce, nebo třeba nové pohlednice. Podílela jsem se také na Průvodci historickými pohlednicemi, brožuru Domovník nebo celé série propagačních materiálů k akci Velkopopovické sochy.

„Jak do toho koukáte nepřetržitě, tak prostě téměř vždy něco nakonec uteče.“

► Co byste si přála pro časopis a naši obec?

PJ: Náš časopis právě slaví své kulatiny a já bych mu popřála, aby si v naší přetechizované době ještě dlouho udržel tištěnou podobu a věrnost svých čtenářů. A naší obci přeji více obyvatel, kterým není lhostejné, co se děje kolem nich, aby se neuzavírali jen doma, vyšli z komfortní zóny svých příbytků a rozhledli se kolem. Vážili si a chránili naši krásnou přírodu a učili to své děti. Více těch, co kdykoli podají pomocnou ruku, jsou tvůrci a nápomocní nejen pro blaho své, ale i pro blaho obecní. A v neposlední řadě si v brzké době moc přeji pro naše děti a jejich rodiče nové klecové hřiště na Radosti, které má už skoro každá obec v našem okolí a my na něj stále čekáme.

Děkuji moc za rozhovor a dovolu mi popřát, aby Vám práce, kterou Popovicím věnujete, přinášela dlouho radost. Cením si jí a děkuji, že se o Zpravodaj tak pečlivě a s láskou staráte. Ať Vám to vydrží minimálně dvacetiletku. ■